

Beszámoló

A 2014-es Erasmus+ program keretében történt müncheni tanulmányútról

Kernács Rebeka

A program 2015. február 5-től február 26-ig tartott, keretei között az ötvös tanulóknak egy ékszer jellegű tárgyat kellett elkészíteni saját terveik alapján a fogadóiskola tanműhelyében, amely azután kiállításra került az INHORGENTA Nemzetközi Ékszer- és Óra Kiállításon. Feladataink közé tartozott a tárgy megtervezése, elkészítése, a kiállításra a stand berendezése, a kiállításon való részvétel és egyéb ezzel járó kötelezettségek.

Az első napon elfoglaltuk a szállásainkat, majd este ismerkedő vacsorán vettünk részt a másik fogadó (fotós) iskola diákjainak szervezésében. A következő napon végigjártuk mindkét fogadóiskolát, megismerkedtünk az ott tanított szakokkal és leendő mentorainkkal. A fotósok iskolájában fotós, kiadványszerkesztő, nyomdász és könyvkötő szak működik. Ez utóbbiak magukban foglalnak hagyományosabb, akár kézműves technikákat is – ezt különösen a könyvkötő szakon tapasztaltuk ahol inkább a művészi kivitelezésen van a hangsúly – de természetesen tantermeikben megtalálhatóak a legkorszerűbb technológiát képviselő berendezések és műtermek is.

Az ötvös iskolában több képzőművészeti szak létezik, jellemzően szobrászati irányultsággal. Végigvezettek minket jól felszerelt fa- és kőszobrász műhelyeiken, megtekinthettük a tanulók pályázatokra, versenyekre készített rendkívül színvonalas alkotásait, de bepillantást nyerhettünk az aktuális gyakorlófeladatok készítésébe is. A diákok többnyire kedvesnek, segítőkésznek bizonyultak, kérésre szívesen adtak magyarázatot a látottakhoz.

Ezután következett a tulajdonképpeni lényeg, az ötvös szak műhelyei. A képzésükhöz igazodva náluk is több műhely van kialakítva, külön az alapszak és külön a „Master” hallgatóinak. Az alapszak náluk duális képzésben folyik tehát a tanulók a gyakorlati idejüket valamely külsős cég alkalmazásában töltik, és csak egyes felzárkóztató napokon kell az iskola tanműhelyében megjelenniük. Ottlétünk alatt kétszer vagy háromszor találkoztunk velük, kalapácsot készítettek és a foglalatást gyakorolták, de egyszerre elég rövid ideig voltak bent, és a hangulat is sokkal lazább volt, mint nálunk a „teljes munkaidős” iskolai tanműhelyekben. Ennek ellenére a műhelyük rendkívül jól felszerelt volt, ha eltekintünk a folyamatos használatban lévő szerszámpark leharcoltságától. Külön helységgel rendelkeznek az ezüstműves munkák számára, és külön savazó- illetve zománcműhelyük is van, ésszerű elrendezést biztosítva és elválasztva a kellemetlen zajokkal, esetleg szaggal és vegyi melléktermékekkel járó műveleteket az általános munkatértől.

Ugyanez tapasztalható a mesterképzésre járók műhelyében is, azzal a különbséggel, hogy ők teljes munkaidőben tartózkodnak ott, tehát a teljes gyakorlati idejüket ott töltik. A műhelyük hangulatos, világos, és nagyon jól felszerelt – egy egész konyha tartozik hozzá például, ahol akár egy teljes menüt el lehet készíteni – ahogy készítettek is (az első napon bajor specialitásokkal vendégeltek meg minket, amit az utolsó napon egy gulyáslevessel viszonyoztunk).

A hétfvégén ezek után szabad volt, városnézéssel, sétával töltöttük, majd hétfőtől kezdődött a munka.

A müncheni iskolában a munkaidő negyed kilenckor kezdődött, és elméletben négy és öt óra között ért véget, de ha akartunk, maradhattunk akár tovább is, amit néhányunk ki is használt, főképp a hét vége felé, de én nem éltem vele, mert sikerült megbetegednem, és örültem annak is, ha egyáltalán normálisan meg tudok csinálni bármit is. Az alapszakosok nagy műhelyében voltunk elhelyezve, az ottani szerszámokkal dolgozhattunk, de ha valami speciális dologra volt szükségünk, mentoraink, Bernhard és Doris mindennel elláttak bennünket, sőt alkalomadtán hasznos szakmai segítséget is nyújtottak. Az ő segítségük nagyban hozzájárult ahhoz, hogy úrrá tudtunk lenni a program során mutatkozó szervezetlenségeken.

Mivel már itthon nekiláttunk a tervek elkészítésének, nem mindenkinek okozott különösebb problémát, hogy a kiérkezésünkről és a kint tartózkodásunk alatti tevékenységünkről a fogadóiskolában szinte semmit sem tudtak a megérkezésünk előtt. Nekem akkor már kész tervem volt, amin nem is kellett nagyon változtatni. Amint ismertettem a tervemet a mentorokkal, nyomban a rendelkezésemre bocsátották az összes szükséges szerszámot. Sőt, amikor a tárgy kidolgozása során nehézségekbe ütköztem, elláttak rendkívül hasznos és érdekes tippekkel, amelyek a szakmában való hatalmas jártasságot bizonyították, és amelyek alapján kitűnt, hogy náluk az ezüstműves és egyéb művészi fémműves irányok legalább ugyanannyira jelen vannak, mint az aranyműves, és a tanárok e téren is mélyreható gyakorlattal és tapasztalattal rendelkeznek.

Tapasztalataim szerint ők sokkal nagyobb teret biztosítanak a szakmában elérhető legmodernebb technikáknak, mint mi, amit példákban fogalmazva úgy lehetne kifejezni hogy ők lézeres ponthegeztéssel rögzítik azt, amit mi megforrasztunk (állítólag éppen ezért a magyar ötvös munkaerőnek nagy keletje van Németországban – ügyesnek bizonyulunk a kézműves technikákban). Nekem is feljárnították, hogy lézerezem inkább a tárgyat, mert egymás mellett kis helyen több forrasztás található rajta, amit az ezüst nagyon jó hővezető képessége miatt nehéz kivitelezni, és nagyon csodálkoztak rajta, hogy sikerült mégis hagyományos módszerekkel elkészíteni. Természetesen a modern technika a szerszámparkjukban is képviseltette magát, lézeres hegesztőberendezéseiket is a rendelkezésére bocsátották annak, amelyikünknek szüksége volt rá.

A diákok, mint már említettem, barátságosak és érdeklődőek voltak – legalábbis az alapszak hallgatói, mert a mesterekkel elég ritkán találkoztunk. Gyakran odajöttek érdeklődni a tárgyunk felől, beszélgetni, és bár nem mindegyikük beszélt valami magas szinten angolul, engem megmentett az a minimális némettudásom, ami volt, így csak elkommunikáltunk valahogy, általában valami angol-német keveréknyelven. Betegségem miatt sajnos nem tölthettem ott a nagyon szükséges időnél többet, amint elkészültem a tárgyammal, kénytelen voltam a szálláson maradni, így lemaradtam arról is, hogy a mentorunk, Doris pénteken rögtönzött múzeumlátogatást szervezett nekünk, illetve ellátott programajánlatokkal a következő hétre, amely alatt az iskola farsangi szünet miatt sajnos zárva tartott – amit persze szintén senki sem látott előre.

A hétvégi pihenés utáni első három nap tehát múzeum és ékszerboltok látogatásával telt, München kulturális értékeinek megismerésével töltöttük, majd csütörtökön kezdődött Richárd tanár úr koordinálta kiállítás építés, aki az iskola képviseletében utazott ki a kiállításra. A szükséges elválasztó elemeket és vitrineket a kiállítás szervezői biztosították, viszont nekünk kellett kellő formába hozni és berendezni őket. Ez igénybe is vette nagyjából az egész napot. A kiállítás teljes ideje alatt végig ott kellett tartózkodnunk, vigyázni a standra, illetve információkkal látni el az érdeklődőket. Mivel hatan

voltunk kint, elég volt csak néhányunknak ott lenni egyszerre (mindannyian el sem fértünk volna), a többieknek volt lehetőségük bejárni a komplexumot és megtekinteni a kiállítást.

Már a rendezvény alapterülete is hatalmas volt – hat főcipálya méretű csarnokot foglalt el -, a világ minden tájáról érkeztek kiállítók, a legtöbben persze ékszerekkel, de külön csarnokuk volt az órásoknak és a szerszámokat forgalmazó cégeknek, illetve az ékszerek is kategorizálva voltak, és a' szerint voltak elhelyezve, hogy a „Luxury”, a „Contemporary” vagy az „Innovation” kategóriába voltak besorolva. Külön csarnokot kaptak a kövekkel kereskedő – jellemzően távol-keleti – cégek. A kiállítás csak a szakmai közönség számára volt elérhető, és kitűnő terep volt új kapcsolatok, illetve üzletek kötésére. A rendezvényt végigjárva, rengeteg új tapasztalattal és élménnyel telítődve tértünk végül haza.